

DOBRÁ A POSLUŠNÁ

Inšpirované skutočným
príbehom z prostredia
slovenskej ženskej väznice

Biba Bohinská

**DOBRÁ
A POSLUŠNÁ**

DOBRÁ A POSLUŠNÁ

Biba Bohinská

Text © Biba Bohinská, 2021
Cover design © Francesca Spinelli, 2021
Cover illustration © Shutterstock
Námet a básne © Iveta Bendžáková, 2021
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2021

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.
www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Denisa Stareková

Prvé vydanie

Všetky práva vyhradené.

Autorka sa inšpirovala skutočným príbehom.
Všetky mená, postavy sú však vymyslené, miesta upravené a udalosti
interpretované s náležitou dávkou literárnej štylizácie.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať,
ukladať do informačných systémov ani rozširovať
akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky,
fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami,
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0120-2

POĎAKOVANIE

Ďakujem pani Ivete za dôveru a za otvorenosť,
s ktorou mi porozprávala svoj príbeh.
Dovolila mi inšpirovať sa ním natoľko slobodne,
aby som mohla vytvoriť ten svoj.
Bez nej by to nebolo možné.

Biba Bohinská

Moje ďakujem patrí mojim deťom.
Sú so mnou v dobrom aj v zlom...
A Bibe... že sa objavila v mojom živote...

I. B.

1

ABSOLÚTNY LUXUS

Zababušená do deky sedím na úzkom balkóne v paneláku postavenom pred päťdesiatimi rokmi. Úctyhodný vek sa odráža v každej škáre a pritom ho dokončili len pár rokov pred mojím narodením. A ja som všetko, len nie úctyhodná. S tým, čo mám za sebou, už ani nikdy nebudem. Pohľad upieram do prázdnych balkónov novostavby prilepenej priamo na náš dom. Kvalitný hnus. Keď mi tento byt pred rokmi prenajala moja kamoška Irena, bol tam park s vysokými stromami. Neschopnosť architektov a všetkých tých, ktorí im tie monštrá financujú, je z roka na rok horšia. A to pritom nie som vyberavá. Už som bývala všade a vo všetkom. Najhoršie boli „papundeklové“ unimobunky. Cez okná v zime ťahalo tak, že sme si ich izolovali vložkami. A v lete! Radšej si nebudem kaziť toto krásne ráno.

Nieko by tých architektov mal donútiť v tej „nádhere“ bývať. Nech si vyskúšajú žiť vo vlastných výtvoroch. To by bolo samovrážda na štvorcový meter! Nahlas som sa zasmiala. Potom som sa spamätala, zväžnela a hneď nato zosmutnela. Vždy to prebehne rovnako. Najprv mi napadne nejaká kravina, zasmem sa, vzápätí si uvedomím, že sa nehodí vymýšľať si blbosti,

spamätám sa, vynadám si a zosmutniem, že som zlý človek. Som dobrá...

„*Neopováž sa dokončiť tú vetu!*“ v hlave začujem hlas mojej matky. „*Ty že si dobrý človek? Cha! Po tom, čo si urobila? Vieš, ako som sa hanbila chodiť po dedine? Donieslo sa to aj do mesta! Ja, slušný človek, a hanbila som sa pozrieť ľuďom do očí! Ako po tom všetkom, čo si mi urobila, môžeš o sebe povedať, že si dobrý človek?*“ jej krikľavý hlas mi udiera do ľavého spánku. Pritlačím si naň prst, ale nepomáha to.

„*Tebe som nič nespravila!*“ bránim sa v myšlienkach.

„*Ublížila si nám všetkým a nie si schopná to vidieť ani po toľkých rokoch!*“

„Raz v živote som urobila nesprávne rozhodnutie a ty mi to budeš vyhadzovať na oči do konca života,“ poviem nahlas. „Spravila som to, lebo som bola zúfalá!“

„*Výhovorky! Samé výhovorky!*“ pokračuje moja večne nespokojná vnútorná kritička, známa pod menom matka.

„Keby sa to vrátilo, urobila by som to isté!“ zakričím do sídliska. Vyplašila som holuby zo strechy, ale vyhrala som. Matkin hlas stíchol. Nadšene sa zachechcem. Ako vždy som sa mýlila.

„*Prestaň už konečne klamať! Boh to vidí. Príde spravodlivý trest!*“ dodá matkin hlas, spokojný, že má v našej debata posledné slovo. Strašné, že vyhráva ešte aj v mojej hlave. Chvíľu uvažujem, že sa budem brániť, ale vynorí sa mi spomienka na jeden podvečer, keď ma načapala pri pozeraní posledného dielu *Majky z Gurnu*. V tom čase som mala čítať biblický príbeh z jednej z kníh, ktoré mi z fary nosil otec. Televízor bol pre nás deti zakázaný. Dospelí pozerali len správy. Teda aspoň sa tak tvárili.

„Ak je klamstvo naozaj také zlé, prečo nie je napísané v Desatore?“ opýtala som sa jej s predstieranou pokorou, ktorú som

dokázala bravúrne zahrať už od materskej školy. Nie nadarmo mi všetci hovorili, že som „herečka“. Vraj celá Eva Krížiková. Aj som sa na ňu podobala. Lichotilo mi to. Bola vtipná a veselá. V škole som aj ja dokázala byť vtipná a veselá. Doma som bola tichá, smutná a zachmúrená.

„Ty nevieš, ako znie ôsme prikázanie?“ opýtala sa ma matka prísny hlasom.

„Nevydáš krivého svedectva proti blížnemu svojmu!“ odrecitovala som bez chyby. Mama na mňa spýtavo hľadela. Čakala, že pochopím, čo tým chcela povedať. V ten deň som však mala mimoriadne bojovú náladu, lebo som sa nedozvedela, či sa Majka vráti na Gurun alebo nie. A tak namiesto toho, aby som sklonila hlavu a poslušne sa začítala do biblického príbehu, pokračovala som v debatach. Vedela som, že nemám šancu vyhrať. V našej rodine vždy vyhrali dospelí. Deti na to nemali nárok. Dokonca ani keď boli dospelé, lebo pre rodičov sú stále deťmi.

„No ôsme prikázanie nehovorí o tom, že nemám klamať, len že nemám obviňovať druhého človeka,“ snažila som sa o pokorný tón, ale prenikol mi tam mierny závan drzosti. Mojej matke s čuchom ľadového medveďa, ktorý cíti korisť meter pod ľadom na vzdialenosť jedného kilometra, to neuniklo. „Odkedy si taká papuľnatá? To od koho si sa naučila takým móresom? Z *Biblie* určite nie! Len počkaj, keď to poviem otcovi!“

„Čo mi povieš?“ opýtal sa otec, ktorý vstúpil do obývačky bez toho, aby sme si to všimli. Zrak mi okamžite padol na vyšívajúcu dečku zdobiacu televízor Rubín, ktorá bola naskladaná pod anténou. To bol jediný spôsob, ako donútiť tú starú haraburdu fungovať. Čelo sa mi zarosilo studeným potom. Dúfala som, že si to otec nevšimne. Mama bola v otázke televízora zhovievavejšia. Vedela, čo je láska k filmom. Ja sama som sa takmer narodila

v kine. Bola s kamoškou na *Čelustiach* a pri jednej scéne sa tak zľakla, až jej praskla plodová voda. Do hodiny som bola na svete. Rodili ma v sanitke. Otec nad jej „hriechom“ prižmuroval oči. Mohla dokonca pozerat' *Angeliku*. Asi to bola ich manželská dohoda. Pri nás deťoch oko nikdy neprižmúril. Do kina sme mohli len v nedeľu na rozprávky. Televízia nijaká.

„Anton, predstav si, že naša druhorodená nepozná desať Božích prikázaní!“ povedala mu matka s víťazoslávnym úsmevom na perách. Nešťitila sa použiť klamstvo, len aby ma dostala na kolená. Podľa nej najlepší spôsob, ako vychovávať dcéry. Musíme sa naučiť, že život ženy nie je nijaká radosť. Je to len pokora a poslušanie. Právo na materské rozmaznávanie by mali len synovia. Keďže ich nemala, mohla zostať sama sebou. Vždy keď videla, ako som sa mojkala so svojimi deťmi, závidela mi, že mám synov. Lenže ja by som sa správala rovnako aj k dcéram. Aspoň si to myslím. Možno preto ich nemám, aby som na ne nebola rovnako tvrdá. Neverím tomu, ale istá si nie som. Otec sa na mňa pozrel tým „svojím pohľadom“ a bez toho, aby mi musel čokoľvek hovoriť, išla som si kľaknúť do kúta, kde som sklonila hlavu a začala odriekať Božie prikázania: „Ja som Pán, tvoj Boh! Nebudeš mať iných bohov okrem mňa! Nezneužiješ meno Pána, svojho Boha...“

Do tváre s neumytými zubami, lemovanej strapatými vlasmi, sa mi vyškiere marcové slnko. Jeho iróniu si nevšímam. Zvykla som si na horšie. Túto zimu bolo mimoriadne protivné. Naháňala som si jeho lúče ako závislák dávku. Keď sa ukázalo, všetko som nechala a nastrčila som mu tvár. Stála som so zavretými očami, bez pohybu, nech to bolo kdekoľvek, až kým sa nestratilo, nezakričal mi kolega, aby som pohla zadkom, alebo na mňa nezatrúbilo auto, že stojím na križovatke. Dnes po prvý raz v tomto

roku svieti dostatočne žiarivo na to, aby sa mi pocit blaženosti rozlieval po celom tele na plné gule. Nemusím sa o nič snažiť, byť poslušná ani dostávať dobré body, stačí len sedieť na bielej kovovej stoličke, ktorá je nepohodlná, ale krásna, a nič nerobiť. Teda okrem popíjania kávy s exotickou chuťou a slastného poťahovania z cigarety z natoľko kvalitného tabaku, aký mi rozpočet dovolí. Tomu ja hovorím absolútny luxus.

2

KARANTÉNA

Vyberiem sa do práce. Práve zamykám vchodové dvere, keď mi zazvoní mobil. Na displeji žiari meno mojej šéfkky. Rýchlo sa pozriem na hodinky, či sa mi náhodou nestalo, že som sa vo svojej balkónovej bubline zabudla. Všetko je v poriadku. Mám presne toľko času, koľko som potrebovala. Jedine že by sa posúval čas?! Zopár ráz sa mi stalo, že som si to všimla, až keď som niekam prišla o hodinu skôr alebo neskôr. Tento stupidný výmysel neznášam už od základnej školy. A odvtedy aj pevne verím, že raz príde deň, keď niekto rozumný prehodnotí tento celosvetový omyl.

„Ahoj, Janka. Čo je?“ poviem do mobilu a náhlivo kráčam na električku, ktorá mi odchádza o dve minúty. Nechcem sa chváliť, ale mám presne vyrátaný počet krokov. Už nejaký čas to trénujem. Posledné mesiace som to dotiahla do dokonalosti. Prichádzam spolu s električkou.

„Iveta, prosím ťa, kde si?“ opýta sa Janka. V hlase postrehnem zvláštny podtón strachu, aký som u nej ešte nepočula. Mierne ma to vyhodí z rytmu.

„Akurát idem na elinu. Do polhodky som v robote. Prečo?“

„Nikam nechod', zostaň doma,“ znie to ako rozkaz, čo je u mojej šéfky nezvyčajné. Zastavím.

„Stalo sa niečo?“

„Musíme zavrieť prevádzku. Volal mi ten nový kuchár Miro. Jeho priateľka sa pred pár dňami vrátila z Talianska, má potvrdenú koronu.“

„Preboha! Ako je na tom?“

„Priateľka je nemocnici. Miro je zatiaľ v poriadku. Nemá nijaké príznaky, ale musí zostať v domácej karanténe. A my všetci s ním.“

„Oukej,“ poviem a otočím sa, aby som sa vrátila domov. Celkom ma to nečakané voľno poteší. Len ma znepokojí Jankin hlas. Namiesto zízania na slnko som mala radšej zízať do debny. Každú hodinu informujú o stave nakazených, vyliečených a mŕtvych doma aj vo svete. Dosť veľká depka, ale všetci to sledujú. Mala by som aj ja.

„Keby si mala zvýšenú teplotu a kašeľ, volaj doktorovi. Určite nikam nechod'!“

„Hej, viem. Prišla mi esemeska z ministerstva.“

„Máš niekoho, kto ti bude nakupovať alebo nosiť jedlo?“ opýta sa vo chvíli, keď dorazím pred panelák. Chystám sa otvoriť dvere, ale od prekvapenia zostanem stáť.

„Nemôžem ísť ani do obchodu?“ vyplujem zo seba otázku, po ktorej mi v ústach zostane odporná pachuť stále živej spomienky na 956 dní, na ktoré chcem zabudnúť.

„Zatiaľ nijaká panika. To len pre istotu,“ pokúša sa ma Janka upokojiť. Iste počula, ako sa mi zastavilo srdce. Vláda od polovice marca vyhlásila núdzový stav. Zdalo sa mi to prehnané, no čísla nakazených sa stále zvyšujú. U nás idú hore pozvoľna, lebo nemáme toľko testovaných, keďže nie sú testy. V Taliansku sú

však ľudia pozatváraní doma, môžu vychádzať len v istých hodinách a na balkónoch spievajú do prázdnych ulíc. Keď som to videla, začala som mať pocit, že nás čaká niečo, o čom nemáme ani páru.

„Znie to dosť desivo,“ poviem pomaly. Stále stojím pred dverami. Ešte som nevybrala ani kľúče. Netuším prečo.

Pred chvíľou som si užívala bezstarostný život na balkóne, rozmýšľala som o suchej handre na morskom dne a zrazu sa musím zavrieť doma a nevychádzať?

„Nemusíš sa báť, len musíš byť opatrná a všetko bude v poriadku. Počkaj, prosím ťa...“

Janka zjavne zakryla slúchadlo a hovorí s niekým v miestnosti. Z tašky si vyberiem kľúče a pohrávam sa s nimi. Opiem sa o staré zábradlie. Som presvedčená, že jedného dňa ma neudrží. Napriek tomu sa oň rada opieram. Je to strach, ktorý poznám. Nemám rada nové strachy.

„Už som tu, prepáč. Musela som odvolať zásobovanie. Tvoji chalani sú doma?“ opýta sa ma s úprimným záujmom. Taká je, odkedy ju poznám. Zostala pri mne, keď sa na mňa všetci vykašľali. Boží človek. A pritom neverí v Boha, nechodí do kostola či meditovať do Indie. Mala by som k nej poslať matku na školenie.

„Nie, ako na potvoru ani jeden. Peťo je s Tamarou a s malou Maruškou v Košiciach. Jej otec mu dal robotu vo firme. Kubo odišiel na brigádu do Nemecka. Zobrali ho so sebou kamoši do partičky. Nejaké stavbárske práce. Odkedy skončil školu, nevie si nič zohnať, tak tam išiel na pár týždňov niečo si privyrobiť,“ hovorím a snažím sa zhlboka dýchať. Obaja moji chalani sú dospelí a ja vôbec netuším, kedy sa to stalo. Peťko bol už ako malý veľmi zodpovedný. Vôbec neviem, po kom to má. Po mne ťažko a po

mojom mužovi ešte ťažšie. Chcela som mu zveriť starostlivosť o Kuba, keď sa stalo, čo sa stalo, ale vtedy ešte nemal osemnásť, takže papierovo dospelý nebol. O duševnú vyspelosť sa úrady nezaujímajú.

„Pošlem za tebou Lacka s našimi zásobami,“ navrhne mi Janka dobrosrdečne.

„To nemusíš.“

„Tu by sa to aj tak pokazilo, takže mi tým vlastne pomôžeš,“ jej úsmev vidím aj cez mobil.

„Ak to pomôže, tak to pre teba rada urobím,“ zasmejem sa. Ona vie, ako na mňa.

„No pre istotu si choď nakúpiť na dva týždne. Keby náhodou...“

„Keby náhodou čo?“

„Určite si nakúp zásoby múky, cukru, ryže a trvanlivých potravín. A, samozrejme, lieky.“

Neodpovedala na moju otázku, ale nechcem ju nútiť. Na jej hlase počujem, že sa snaží zostať pokojná, lenže mňa neoklame. Poznám ju už vyše sedem rokov, odkedy som odpovedala na jej inzerát. Hľadala pomocnú silu do pizzerky. Vtedy to bola jediná robota, ktorú som v mojom psychickom stave mohla robiť. V našom meste som pracovala ako účtovníčka v poisťovni, ale radšej som dala výpoveď.

Šéf bol férový chlap. Vraj nemusím odchádzať, lebo platí prezumpcia neviný, no prišli právnici a do hodiny som bola preč. Napriek tomu som jej povedala pravdu, aj keď som mala strach, že skončím rovnako. Vtedy som účty platila sama. Môj manžel Rasťo chodil domov len občas a peniaze mi viac bral, než dával.

„Ešteže sme za socíku zopár ráz do roka cvičili branný poplach!“ snažím sa odľahčiť situáciu a zachrochtám namiesto

smiechu. Strach narastá, začínam vtipkovať. Sama sebe si pripadám trápna, ale nedokážem to zastaviť. Je to ako hnačka, ktorá ťa chytí bez ohľadu na dekórum.

„Ozaj, lvet, máš nejaké rúško na tvár?“

„Nenosím ho. Nevieam v tom dýchať!“

„Oddnes je to povinné.“

„Kde?“

„Všade.“

„To nemyslíš vážne!“

„Vari nepozeraš správy?“

„Ani veľmi nie...“

„Tak začni.“

Hlasno si vzdychnem a zaštrngocem kľúčmi. Správy znášam len vtedy, keď v nich ukazujú zachránené zvieratka alebo detičky. Svetová pandémia v priamom prenose mi nerobí dobre.

„Vieš si nejaké rúško zohnať?“

„Mám pri dome lekárne, skočím tam.“

„Skús to, ale pokiaľ viem, všetko je vypredané. Nikto nečakal, že to bude treba v takom počte. Dá sa to zohnať na internete, ale sú drahé a prídu až o pár dní. Vieš šiť?“

„Nie, a som na to hrdá,“ znovu zavtipkujem. Janka sa zasmieje. Tlak na hrudi sa mi trochu zmierni. Možno to nebude také vážne, keď sa ľudia stále smejú.

„Ja som si urobila zopár provizórnych. Dá sa použiť utierka, plachta alebo aj papier na pečenie a dve gumičky. Pošlem ti link s videom.“

„Jani, ty prežiješ aj tretiu svetovú!“

„Ty máš čo hovoriť!“ zasmieja sa. Jej nevinná poznámka vo mne znovu vyvolá pocit úzkosti. Prichádza na mňa druhá vlna, pritom prvá ešte neodznela. Radšej mlčím, aby som sa neprezra-

dila. Nechcem jej pridávať starosti. Pizzeria už teraz ledva prežíva. Zavrieť ju na dva týždne nebude nijaká sranda.

„Najdôležitejšie je, aby sme to všetci v zdraví prežili. Moja mama je v rizikovej skupine,“ povie Janka po chvíli. Znie smutne a vo mne sa zapne mechanizmus, ktorý mi od detstva pomáha prežiť. Potlačiť všetky pocity, zamerať sa na pomoc druhému a zabudnúť na vlastné problémy.

„Tvoja mama má silný korienok. Tá prežije nás všetkých!“

„Jasné, máš pravdu,“ Janka sa snaží opätovať mi moje úsilie, ale obavy nedokáže zakryť. S mamou má vzťah, ktorý jej z celého srdca závidím. Nehádajú sa, nehovorí jej do života, nekritizuje ju a podporuje ju v tom, čo robí. Vážne takáto matka existuje. Videla som ju na vlastné oči.

„Všetko bude v poriadku, uvidíš!“ uistujem ju a myslím to úprimne. „Nové veci bývajú na začiatku strašné. No človek si zvykne na všetko. A keď si zvykne, tak si zvykne,“ dodám, použijúc svoju filozofiu, ktorá nemá ani hlavu, ani päť, ale je moja.

„Dík, lvet! Zavolaj mi, keby si niečo potrebovala. A... drž sa!“ Janka rýchlo zloží. Zrazu zostanem sama, len s kľúčmi v rukách. Dokonca aj to zábradlie vyzerá, akoby ma už nechcelo. Netuším, či mám ísť do obchodu alebo domov, či si mám rúško zohnať alebo vyrobiť, či mám Kubovi povedať, aby sa vrátil domov alebo aby zostal tam, kde je. Chytá ma záchvat paniky. Začnem plytko dýchať, v bruchu mám rovnako nepríjemný tlak ako vtedy, keď ma sudca poslal z pojednávania rovno do basy, lebo som si dovolila poprosiť o odklad. Na jeho vkus som bola drzá. A ja som sa len bála, čo bude s mojimi deťmi.

3

BOŽE, AKÁ SOM BOLA NAIVNÁ!

Keď som nastupovala do rýchlika smer východ, práve svitalo. Slnko sa neukázalo. Zostalo schované za tmavými mrakmi. Našla som si sedadlo v zadnej časti otvoreného kupé. Sadla som si a zadívala sa von. Až vtedy som si všimla, ako veľmi prší. Prekvapilo ma to. Nechápala som, kedy začalo. Pozrela som sa na svoje šaty. Boli mokré. Rovnako aj ponožky a topánky. Siahla som si do vlasov. Premočené až ku korienkom. Nič som necítila. Akoby som sa dotýkala umelohmotnej bábiky, ktorú namočili do vody.

Do odchodu vlaku zostávala kopa času. Pri každej ceste mám cestovnú horúčku. Niekedy ma chytí, aj keď sa presúvam na druhý koniec Bratislavy.

Zobrala som si kabelku a vybrala som sa do staničnej haly. Nemala som nijakú batožinu. Môj plán bol prísť na súd, prijať všetko, čo mi patrí, vrátiť sa domov, postarať sa o deti a potom nastúpiť na výkon trestu. Nijaké výhovorky, skrývanie sa či úteky. Na niečo také nemám nervy. Nedokázala by som žiť s tým, že ma každú chvíľu chytia a ja sa prepadnem od hanby.

Vybrala som sa rovno na toalety, kde som sa pod sušičom presušila. Zakaždým, keď si niekto prišiel osušiť ruky, som musela odstúpiť. Vlastne som nemusela, asi by to ženy pochopili, ale výchova nepustí.

Vrátila som sa do vlaku, ktorý sa medzičasom naplnil, a už som si nemala kde sadnúť. Prešla som ho takmer celý a nadávala si, že som si nekúpila miestenku. Skončila som v reštauračnom vozni. Objednala som si čaj práve vo chvíli, keď sme sa pohli.

Bola som vychovaná, aby som prijala trest, ktorý si zaslúžim. Nespáchala som to zo špekulantstva či z vypočítavosti, ale zo zúfalstva. To ma síce nerobí nevinnou, ale verila som, že ma sudca pochopí. Tiež je len človek. Bola som tak naivne presvedčená o svojej pravde, až mi je to dnes na smiech. Napila som sa horúceho čaju a zlomil sa mi zub. Z ničoho nič. Zľakla som sa. Moja babka hovorievala, že keď sa ti sníva o zlomenom zube, znamená to nešťastie. Ja som síce nespala, ale aj tak to bolo zlé znamenie. Moje sebavedomie sa dostalo na bod mrazu. Do konca cesty som sa už len triasla.

Na súd v našom okresnom meste som prišla oveľa skôr, ako som mala. Chcela som urobiť dojem. Vari som si myslela, že sudca bude stáť na chodbe a pozerieť, kto kedy prišiel? A keď niekto príde skôr, tak tým naňho zapôsobí? Bože, aká som bola naivná!

Prokurátor mi povedal, ako to asi prebehne. Desať otázok, desať odpovedí. Samé áno, nijaké nie. Priznať všetko, čo som priznala. Nijaký odpor. Nijaké zbytočné slová. Hlava dole, pokora. To poznám.

Odsúdil ma na štyri roky. Za úverový podvod. Presne na 1 460 dní. O podmienčné prepustenie som mohla požiadať po odsezení dvoch tretín trestu. Od vynesenia rozsudku presne po 965 dňoch. Vychádzalo to na dvadsiateho ôsmeho februára.

Na konci pojednávania som požiadala o polročný odklad na výkon trestu, aby Peťo dovŕšil plnoletosť a mohol prebrať právnu zodpovednosť za mladšieho Kubka. To nemal byť nijaký problém. Až do spáchania tohto činu som žila usporiadaný život bezúhonnej občianky. Vraj stačí, ak sudcovi opíšem situáciu, v ktorej sa nachádzam. Môj manžel je gambler, ktorý sa o deti nedokáže postarať. Moji rodičia žijú ďaleko a ledva sa vedia postarať sami o seba. Sestra je mimo Slovenska. Chcela som dodať, že ma sem priviedlo Rašovo gamblerstvo, ale zahryzla som si do jazyka. Prokurátor ma upozorňoval, aby som to nehrala na nevinnú alebo na obeť. A už vôbec nie na nevinnú obeť.

„Mňa nezaujímajú vaše deti! Ani s kým budú, kde budú, ako budú, čo budú!“ začal na mňa sudca kričať, keď som vyslovila svoju prosbu. Zostala som naňho v šoku civieť. Naozaj som si myslela, že ma pochopí.

„Len som chcela...“

„A už vôbec ma nezaujímá, čo ste chceli!“ nedovolil mi ani dokončiť vetu. „Na to ste mali myslieť predtým, ako ste spáchali trestný čin!“

Dívala som sa mu priamo do očí. Mlčala som. Snažila som sa predstierať silu, čo ho očividne vytočilo ešte viac. Dovtedy relatívne pokojne pôsobiaci sudca sa zmenil na krutú karikatúru samého seba. Odsúdená nemá čo prednášať svoje želania. Od-